

914

פרוטוקול 29/א

מישיבת ועדת הכלכלה

ביום ד', ב' באב תשס"ז - 11.7.1956 בשעה 9.00

ג ו כ ח י מ :

מ. אולסרט - יו"ר	חברי הועדה:
ח. אריאב	א.א.א.א.
ט. ניצני	
ג. שוקן	
ש. שורש	

מוזמנים:

מר תנא - מנהל אגף השיכון
 מר שפירד - מטעם שכונ עובדים
 ד"ר אדנון - מטעם האוצר
 מר רוזן - מטעם משרד המסחר והתעשייה
 מר גילקשטיין - מרכז הקבלנים
 ד"ר פינקרט - מרכז הקבלנים
 י. טילסון - מרכז הקבלנים

סדר-היום: מצב הבניה הפרטית

היו"ר מ. אולסרט : אנני פותח את הישיבה.

נשמע מה כפי נציגי המשרדים הממשלתיים.

מר תנא: אנני רוצה לעמוד על הבעיה הכללית של השיכון והבנייה בתוך המשק הכלכלי והכספי של המדינה. עובדה היא כי אין בידי המשרדים הממשלתיים להכריע בין דברים טובים לבין רעים. התקציב הוא קטן ולא נותר לנו אלא לקבוע סדר עדיפות. אעמוד בדבריך אך ורק על בניית מגורים ולא בניית תעשייה, התיישבות או בתי הארחה. לשאלה זו של בניית מגורים יש כמה וכמה אספקטים, והם: א) אספקט כלכלי - מה חלקה של בניית המגורים בתוך המדינה? ב) אספקט מונטרי-תקציבי; ג) אספקט התעסוקה; ד) אספקט הקולוניזאטורי; ה) אספקט מבחינת קליטת העלייה - הצורך לתת גג לעולה החדש; ו) אספקט החברותי והטוציאלי; ז) אספקטים הטכניים, כמו שאלת חומרי בניין וביצוע העבודה. לא אעמוד בדברי על האספקט של מדיניות כללית של סיפוס בנין ולא על האספקט התעשייתי; אם יש מספיק בתי חרושת וכו' ולא על בעיית לימוד המקצוע של פועלי בניין.

מתחיל סן השאלה הכללית ואסתמך על הדו"ח של בנק ישראל בו מרוכז החומר. בדו"ח זה נאמר כי חלקה של בניית המגורים בהכנסה הלאומית הוא 109 מיליון או 6,4%. זה נובע מהיקפה כוללת בבנין בסך של 191 מיליון ל"י בבניני מגורים מתוך השקעה של 565 מיליון של המדינה. 240 מיליון הוא הסך הכולל ויש להוריד ממנו 18% שהם יבוא של חומרי-בנין, חלקי חילוף בבתי חרושת עבור תעשייה ו-12% מסים ישירים על חומרי בנין. ברור שאיני כולל בתוך זה את מס ההכנסה המסולם על ידי כל אזור ואזור. 6,4% הוא חלקה של בניית המגורים בהכנסה הלאומית והיתר נכנס מסע"פי התעשייה, התחבורה והשירותים.

בחלקות הדעות באשר למקומו של סעיף הבנייה במדינה. אין ברצוני לקבוע אם סעיף הבנייה צריך להופיע כחלק מטעמי השירותים או כחלק מהוצאות הפרודוקטיביות של המדינה. נכון שבעולם הרחב מופיע סעיף זה בתוך פרק השירותים, אולם מסופקני אם נכון הדבר גם במדינת ישראל. דומני כי בית הנבנה למשל בהתיישבות אינו מלא חלק מהייצור, כי אם אפשר לשלוח אדם להתיישב מבלי לתת גג לראשו וערכה של בניית המגורים בתוך מסק המדינה הוא איפוא נכבד.

מעמוד בדברי על התפקידים האומסיים של הבנייה ועל טולם העדיפות לו צריכים לדאוג מוסדות הכנסת.

על מוסדות הממשלה לדאוג לטתן קורת גג לעולה החדש, ואם היום מטתכת העליה ב-10.000-8000 משפחות לשנה, הרי זה אומר 10.000 יחידות דיור לאותן משפחות. זה דבר אחד.

נקודה שניה - על המדינה לדאוג להרחבת הייצור החקלאי, והרחבת הייצור החקלאי אומרת בניית בתי מגורים בהתיישבות. מובן שתוספת בתי מגורים למשק ותיק כרוכות בהוצאות יותר קטנות מאשר בניית מגורים במושב חדש בו ההוצאות למשפחה מגיעות ל-10.000 דולאר.

נקודה שלישית - מחובתנו לשלם השנה החוב שלא שילמנוהו לעליה ההסובית עד כה, ולתת קורת גג למשפחות אלה. כן עלינו לפתור את בעיית המעברות בארץ. בדונים ופחונים קרויים בפיונו בשם מעברות יש באלה עוד 3000 משפחות בתוכן רב הגידול הטבעי, אולם למעשה יש עוד כ-20 אלף משפחות הגרות בצריפונים ובמחנות של הצבא הכריטי. במחנה תלפיות עוד כשבע מאות משפחות הדרות בצריפונים ישנים ביותר. חוב זה ל-3000 משפחות הדרות במעברות, ל-16.000 משפחות הדרות בצריפונים ול-4000 משפחות הדרות במחנות כריטיים הוא חוב כבד של הממשלה.

בימי המנדט לא דאגה הממשלה לבנייה עממית ממסלתית רחבה, והגענו ל"סלאמס" עירוניים. קליטת העולים עוד החמירה את הבעיה. מאבנו בשטח הדיור הוא איפוא בכל רע ובפל מן התבאים הפיניסליים ביותר, ואם נוסף על המחסור בדיור את הריבוי הטבעי המסתכם ב-33400 נפש הרי הוא אומר 9000-8000 יחידות דיור לשנה. 10000 יחידות דיור דרושות לשנה למשפחות עולים, 10000 יחידות לריבוי הטבעי, 20000 יחידות לשנה לשם תחילת פתרון בעיית שכונות העובי. יחד מגיעים מנו לארבעים אלף דירות לשנה.

על הממשלה לקבוע איפוא טולם עדיפות, ונדמה לי כי הנקודות שציינתין הן ראשונות בחשיבות. אין בכוחה של הממשלה לסמן בנייה להטבת תנאי דיור העוברים את הסיניטום הדרוש, וברור שאין לה יכולת לסמן בנייה שהיא הרבה יותר מהטבת תנאי דיור.

ברור שאנו רוצים להקטין את הבנייה ולסנוע על ידי כך תופעות אינפלציוניות, אולם האם יכולים אנו לתת תחליף לפועל? עובדה היא כי בשנה האחרונה עלה מספר המעוסיים להתיישבות על אלה אותם יכלה ההתיישבות לקלוט. העולה החדש אינו אלמנט לקיבוץ, ויש צורך איתו ליישבו במושב, ולזה בחוץ תקציב. בשנה האחרונה נתנה הסוכנות היהודית תקציב ל-620 משפחות חדשות לסטרות התיישבות במושבים נוסף למקומות המתפנים עקב חילופין. ציינתי את המספר כדי להצביע על העובדה המעציבה שלא עלה בידינו ליישב במקומות חדשים יותר מאשר 620 משפחות של עולים.

מדיניותה של הממשלה היתה לפזר את העולים בין שטחי הפיתוח במקום להגדיל את מספר הפועלים בערים הותיקות ולה לקלוט פועלים נוספים בשטחים המאוכלסים.

חלקה של הבנייה הצבורית-הממשלתית בשנת 1955 מגיע ל-85%-80% בשטחי פיתוח ובהתיישבות החדשה. ומה קרה בשנת 1956? לפי הדוחות של משרד האוצר על הסקר הכלכלי מ-1.3.56 ירד היקף הבנייה, אם נבדוק לפי התחלת הבנייה, על היקף הבנייה ב-1955. התחלת הבנייה ב-1956 הגיע ל-71% במקום 100% בשנת 1955. גם התארוכות של המלט בשוק הישראלי הגיעה לאותו מחזור: במקום 84 אלף טון הוציאו

60 אלף טון, ויש בזה הבדל של שלושים אחוז. אולם גמר הבנייה עלה ב-4% לעומת השתקד. סימני ימי העבודה במשך שלשה החודשים הראשונים לעומת שלשה החודשים הראשונים של שנת 1955 ירד ל-91%. במקום טאה אחוז פועלים בשנת 1955 רק 91% פועלים עסוקים בשנת 1956.

גם אקח את כל תכניות הממשלה יחד עם תוכניות הסוכנים למגורים ומוטיף עליהם את הסכמי אתמול הרי ב-1.1.56 היו 19.670 יחידות דיור בבניה ואילו ב-1.1.57 יהיו 10.500 יחידות דיור בבנייה, היינו חצי בערך. אם נבדוק את הדברים לפי מטרים טרובעים הרי ביום 1.1.56 היו 3000-4000 יחידות בשיכון עמסי בבנייה ואילו ביום 1.1.57 לא יהיה כלל שיכון עמסי. מספר המטרים הטרובעים ליחידת דיור לעולה החדש אינה אלא חצי או 2/3 מאלה שבשיכון העמסי. גם הירידה בבנייה הפרטית סתכמת בשלושים אחוז. היות ויש טרחק זמן בין תחילת הבנייה לבין סיומה, הרי שיא המספר יהיה בשנת 1957 ולא בשנת 1956.

מיני מביע את דעת האוצר אלא את דעתי אני ואת דעת משרד העבודה. ברור שלפני שתקציב הממשלה סכום לענין זה עליה לשקול לשם מה ואיך. ברור שעלינו להגביל את אפשרויות הבנייה בערים הגדולות, אולם יש גבול גם ליכולת הקליטה של מרכזי הפיתוח. עלינו לחסל את המעברות, עלינו להקטין את שכונות העוני, עלינו לבטל את מחנות הצבא הבריטיים כמקומות מגורים, ובה אין חילוקי דעות. ברור כי נשאלת שאלת המצעים והאינסטרומנטים.

אין ויכוח בין הקבלנים לבין הממשלה. הקבלנים מסתפיים בבנייה הממשלתית על ידי סכרו. הויכוח הוא עם הבונים. הבונה מופיע כמארגן הבנייה ואילו הקבלן עובד לפי אותם תנאים כלליים שהוזכרו. ברור שאין לתמוך בבונים כי הם היחידים הבונים בנייה לשם מותרות. בניית בנייני המותרות מאורגנת על ידי הבונים העובדים למען הטבת תנאי הדיור. נכון שגם בזה יש חלק מסויים מהריבוי הטבעי, דבר המקטין את המעמסה על המשק. יש בזה גם חלק שדורות קודם לכן היה סן הדודים וגם זה לטובת המשק, אולם רובם מאלה הרוצים לשפר ולהיטיב את תנאי הדיור.

יש לנו 17 אלף חוסכים במפעל החסכון, מזה 12 אלף בערים ובמושבות ו-5000 בהתישבות. שמונים אחוז מהנרשמים גרים בפחות מאשר הדר וחצי.

שמעתי מפי מר גולדשטיין טענה שאין לבונים הפרטיים כל אפשרות לבנות בשטחי הפיתוח. אני רוצה להודיע ולהצהיר יינתנו שטחים הן במת-שבע והן בשטחים אחרים לכל בונה ובונה. אנו נמציא שטחים לכל אדם שירצה לבנות בשטחי פיתוח אלה. טענות הבונים הן רבות, אולם עובדה היא כי הממשלה עזרה וסייע גם להם. במשך שלש השנים האחרונות נתנה הממשלה 5 מיליון ל"י לצורך זה.

דומני כי אסור לנו לצמצם את הבנייה. במקטור הבנייה ובעבודות צבוריות אחרות הקשורות בבנייה מועסקים 56.500 איש. נוסף על כך מספר לא קטן של פועלים מועסק בתעשייה, בתחבורה ובשירותים הכרוכים בבנייה זו, וכמובן הדאגה בשטח זה היא רבה.

ד"ר ארנון:

הדרישות לאשראי נוסף הן רבות, ואין אנו במוצד חושבים כי נפתור בעיות על ידי הרחבת האשראי. בעיית האשראי במדינה היא בעייה כללית ואינה נוגעת לשטח זה בלבד, והממשלה במידה שהיא הולכת לקראת חוגים מסויימים בענין זה, הרי אך ורק באותם השטחים בהם היא מעוניינת במיוחד. עשינו את כל המאמצים בדיונים שהיו בין הקבלנים לבין אנשי האוצר שלא יחול שינוי לרעה בתנאים הרגילים של קניית החומרים. אין ביכולתנו להגדיל את האשראי לבנייה כי יש בזה כדי להוסיף ולהגדיל את המצב האנפלציוני. לא אוכל להבטיח דבר בענין מתן האשראי לבלו ולטלטל. אנו רואים בכך סכנה רצינית. אין לנו אפשרות לתת הלוואות סטובג זה לאור ההכנסות הלאומיות שלנו. גם אם תהיה הקטנה של הבנייה הפרטית לא יהיה ביכולת הממשלה לעשות דבר. בכל ענף ובכל משק יש תקופה של עליה ויש תקופה של ירידה. ברור שיש מקום לשיפור המצב הכללי של הדיור, אולם לא נוכל להיענות לבקשת הקבלנים.

סדר הנושאים

אקדיש את דברי לבעיית חומרי הגלם.

לפני כחצי שעה שחררנו את העץ מפיקוח. הוא
הרין לגבי הגדול ששבעים אחוז מזה הדרוש לבנייה מיוצר פה ואת היתר
אנו מביאים בצורות הרגילים.

בעיית המלט הופיעה כבר לפני וועדת הכלכלה
דאז. הבעיה הייתה של שיווק המלט בצורות הדרושים לאור המחסור הגדול
שהיה קיים במצרך זה. בינתיים חלו תנודות שונות הן בשטח התפוקה והן
בשטח התצרוכת. עד ספטמבר 1953 לא עלה כושר התפוקה של בית החרושת
למלט על 420 אלף טון לשנה ואילו ספטמבר 1953 עלה כושר התפוקה
לשש מאות אלף טון. מאז תחילת שנת 1956 מגיע כושר התפוקה של בית
החרושת למלט ל-850 אלף טון לשנה.

חשבנו כי התצרוכת הממוצעת לשנה מגיעה
לחמש מאות אלף טון לשנה, היינו שלושים אלף טון עד ארבעים ושניים
אלף טון לחודש. חשבנו לחפש יוזקים לשלוש מאות טון מלט מיוצרים
בארץ. כיום נשתנה המצב. הדרישה למלט פחתה ובית החרושת צמצם את
התפוקה, אם כי אנו עומדים על כך שיעבור במלואו, כי הקו הוא קו
של הגדלת הייצוא.

ייצאנו בשנה הקודמת מאה וחמישים אלף טון.
אני מקווה כי השנה תהיה ההגדלה רבה. לפי החוזים שנחתמו עד כה
עם אמריקה הצפונית יש לתקוה זו יסוד. השווקים ישנם, אלא שיש צורך
לארגן את היבוא הלך וחזור כדי להגיע להובלה שתאפשר לנו להתחרות
עם שווקי העולם. גם עניין הסואץ אינו גורם מפריע באשר למלט.

ח. ארזאב:

כמה שאלות לי לבניגיי המסמלה.

הייתי רוצה לדעת כמה פועלים מועסקים בבנייה
הפרטית? האם הבנייה הפרטית עובדת בסטחים שונים? מה הפרופורציה של
הבנייה הפרטית לעומת הבנייה הממשלתית הישירה?

האם לא כדאי לבנות דירות להשכרה כדי לעודד
את הבנייה?
באילו מקומות בעשה הייכוון העממי ועל ידי מי?

ש. שורט:

האם יש אפשרות עכנודה השרכה של הביטוח לדרישת
פרטיות? האם יש ירידה או שיש עלייה?
סיבת השפל נעוצה בירידת כוח הקנייה?

מה באשר לאשראי הבנקאי העומד לרשות הבנייה
הפרטית?

ד"ר פינקרט:

אני רוצה לשאול את משרד האוצר מה החלק
התקציבי שהממשלה מסקיעה במפעל החסכון לבנייה
ולאיזו תקופה? האם ידוע למשרד האוצר כמה קרדיט בטווח קיבלה הבנייה
הפרטית מאז קיומה?

ג. שנקוב:

מעניין אותי יחס הוצאות הצבור בין הבנייה
הפרטית לבין הבנייה הממשלתית-צבורית? מה
השתתפות הצבור בבניית יחידת דיור בבנין צבורי ובבנין פרטי? שמענו
מפי מר תנה שהוא מעריך את הצורך החיוני לשנה זו בבניית ארבעים אלף
יחידות דיור מבלי לקחת בחשבון כל הטבה בתנאי הדיור. אני מבין כי
אין מספר היחידות הנבנה עולה על 8000 לשנה, וזה אינו אלא דבע
מאותו מספר שטר תנה ציינו. הבנייה הפרטית בונה איפוא 8000 יחידות
לשנה. כתוצאה מכך יש 16 אלף יחידות דיור, כי 8000 יחידות מתפנות.
על ידי בנייה של 8000 יחידות דיור נוצרות למעשה 16 אלף יחידות דיור.

כן הייתי רוצה לדעת מה האשראי הבנקאי העומד
לרשות הבנייה הפרטית?

מ.ר. רובינשטיין:

אין אשראי כזה.

ג. שוקן:

אבל עומד לך ותכם חלק מסויים הייתי רוצה לדעת בכמה מסתכמת השתתפות צבורית בבנייה כזאת להשוואה להשקעות האבוריות הרווחות כדי להקים את אותו מספר יחידות הדיור שהבנייה הפרטית גונת ומשחררת?

ברור כי חלק מסויים מן הבנייה הפרטית לא לשם סיפוק הצרכים של הריבוי הטבעי. הבנייה הפרטית היא למעשה בנייה הנגרמת על ידי הריבוי הטבעי, זוג צעיר נכנס בתחילה לחדר וחצי וכעבור מספר שנים עם בידול משפחתו עובר לדירה בת 2,5 חדר. אין בזה משום שיפור אלא משום התאמה למספר הנפשות במשפחה שהוכפלה. הבנייה הפרטית איפוא לא רק בנה לשפר את תנאי הדיור אלא באה לייסור על רמת הדיור. כדאי אולי לעודד את הבנייה הפרטית אם יתברר שעל ידי כך נשקיע פחות בסף צבורי כדי לספק את המינימום הרווח של יחידות דיור מדי שנה בשנה. כיום משתכנים בבנייה הצבורית אנשים מבלי שיצטרכו להשקיע טכומים ניכרים, ואילו בבנייה הפרטית על המשתכנים לעשות מאמצים רבים כדי להשיג את הטכומים הנדרשים מהם. מדבר זה אין להתעלם.

הינ"ר ט. אולסטרט:

שמענו מפי ד"ר ארנון שאין באפשרות משרד המוצר לשנות את פני הדברים ולתת אשראי כדי לסייע במימון הבנייה. ברור כי נעסור בפני עובדת אבטלה של פועלים רבים. 10% טכום האדם מועסקים בבניה, ואם תרד הבנייה בשלושים אחוז ירד במידה ניכרת מספר הפועלים המועסקים בענף זה. גם זה לפי דעתי גורם מכריע כי על משרד העבודה יהיה לספל במבוסלים אלה. הייתי רוצה לשמוע תשובה ברורה בענין זה.

נדמה לי שעל ידי עידוד הבנייה הפרטית יש משום גורם אנטי-אינפלציוני, כי המשתכנים עושים מאמצים רבים מצדם כדי להשתכן בדירות אלה. לא כן אלה המשתכנים ביחידות הדיור הצבורי. ספיגת כספים ממשתכנים מהווה גורם אנטי-אינפלציוני.

מ.ר. בולדשטיין:

אשר לבנייה הממשלתית. ההשתתפות בהלוואות היתה ב-48%. 52% השקיעו המשתכנים. המדובר בבניית של השיכון העממי. הבנייה הממשלתית פועלת ב-85% מהמקומות בהם פועלת הבנייה הפרטית: מזור תל-אביב, חיפה, ירושלים, המושבות והדרום.

המושג על דירות לוקסוס הולך ומשתנה בעולם כולו. דומני כי השיכון העממי העלה במידה רבה את רמת הדירה העממית. צפיפות הדיור בישראל בטמוצע היא בין 4,4-4,6 נפש לחדש. כדי להגיע לצפיפות של 4,2 נפשות לחדר יש צורך במאה ועשרים אלף חדרים. המצב בשטח הדיור בישראל הוא לדעתי בכל דע. אין מדינה בעולם, ותהא העשירה ביותר, שמינה בעזרת ביוזמת הפרטית.

אין הבנייה הפרטית מקבלת כל אשראי. במידה שהוא ישנו הרצונו ניתן לקבלנים ותיקים, ואיני חושב שהוא טגיע למיליון לירות ישראליות. האשראי למשתכנים ניתן על ידי הקבלנים עצמם ובמאטץ עצום. האשראי היחידי הניתן לבנייה הפרטית הוא האשראי לשם קניית כמות ברזל, וגם זה אינו אלא ל-21 חודש בלבד. עומד איפוא לרשות הבנייה הפרטית רק האשראי שניתן ברחוב לילנבלום, זה של הרביית הקצוצה, והוא בעכרי המשק.

לדעתי הדירה הפרטית זולה מזו הממשלתית. מני מוכן להביא את כל חברי הוועדה לרמת גן כדי להראות מה עשתה הבנייה הפרטית בטכומים לא גדולים באזור זה.

הבנייה הפרטית מעסיקה כ-15 אלף פועלים. עם צמצום הבנייה - ייזרקו אלה מתוך הענף ויהיו למעטסה על משרד העבודה.

קיימת האפשרות של בניית בתים להשכרה, אולם זה אך ורק בתנאי שתוכל הממשלה להעמיד לרשות הבונים מקורות כספיים.

לבנייה הפרטית אין מסלא מקום, אחוז הבנייה הפרטית מהווה 5% בארץ, ואין מי שימלא חלל זה.

עליכם לקחת בחשבון גם את הלזכה הקרקעית הממשלתית. לא תועמדו לרשות הבנייה הפרטית כל שטחים ממשלתיים ועליהם להשתמש רק בקרקעות הקיימות.

מ.ד. שפירא: עלולה להתקבל תמונה לא נוכח לאור הצגת הדברים לצד אחד בלבד. לארץ הגיעו גם עולים בעלי אמצעים, והגיעו לשכבה הנמוכה ביותר מבחינת היכולת. איני רוצה לדבר עתה על העולים מחוסי האמצעים ועל הבנייה הבעייתית בהתיישובות.

מעטוד בדברי על שני סוגי משתכנים: סוג אחד - אלה היכולים לרכוש לעצמם דירה, ויש להם שמונים אחוז מן הכסף הדרוש. סוג זה אינו בזקק לכספים צבוריים. לסוג זה משתייכים אלה המשתכנים בדירה בת שני חדרים, שלשה חדרים, ארבעה חדרים וכו'. וגם אם לא עומדים לרשותו של סוג זה עשרים האחוז הנותרים, הרי איני חושב שיש להם קשרים רבים בהשגת הקרדיט.

יש סוג שני. אליו יש לשייך את אלה שיכולים תוך תקופה מסויימת להשקיע 4000 ל"י על ידי דמי-המפתח שהם מקבלים בעבור דירתם הקודמת.

בנינו מאה דירות לאנשים שיכלו להשקיע לפחות שמונה מאות ל"י. בלא עזרתנו לא היו אנשים אלה מגיעים לשיכון כלל. אחרים שיכלו להשקיע יותר השתכנו בשיכון העממי. בלא עזרה ממשלתית לא היו רבים מגיעים כלל לדיוור, ומעובדה זו אין להתעלם.

ברור שבעיית המימון בעיטה עומדת. גם אנו איננו יכולים להסתפק בהלוואה הניתנת לנו על ידי הממשלה.

מ.ד. מילסון: ברור כי יש ביכולת הדיוור להשכרה כדי לפתור שאלות רבות, אולם הדבר ברור במימון ובסקורות כספיים.

לבעיית השיכון העממי. הדירה עולה למשתכן 40-50 ל"י לחודש נוסף על מס הרכוש העירוני והממשלתי המגיע ל-10 ל"י לחודש. דירה זו עולה איפוא למשתכן ששים ל"י לחודש.

אילו לא היה חוק הגנת הדייר כה דרסטי היה ביכולת בעלי האמצעים שבארץ להשקיע כספים בבניית בתים להשכרה, ועל ידי כך היו הכספים הטופנים כיום לרוב לזנבלום מושקעים בענף נכבד זה. הבנייה להשכרה היתה מקצת לממשלה מיליונים של לירות והיתה מסחררת את הבנק האפודיקאי מלתת הלוואות ומשכנתאות מאותם כספים שהוא מקבל מן הממשלה.

בהצעתו של חבר הכנסת אריאב. יש איפוא מסש, ועל ידי בניית דירות להשכרה היה עולה בידינו להוריד מעטסה עצומה מן הממשלה.

הי"ר. מ. אולמרט: איננו יכולים להמשיך לרונן בענין זה היום. בישיבה הבאה נשמע את התשובות.

הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.00